

Karin Margretha Joensen-Næs

Stórt var fylgið, sum syndi Karin Margretha seinata heiðurin, tá hon sunnudagin 9. mars fór til gravar úr Vesturkirkjum, har Kjartan prestur helt taluna yvir studentaskúlafelaga sín.

Karin Margretha er fødd í Havn 25. april 1932 og hevði sostatt verið 65 ár aftur í apríl.

Foreldur hennara vóru Elisabeth f. Joensen, við Stein í Havn og Jon Joensen, ættaður úr Hvalvík. Karin Margretha var einkabarn teirra.

Tá Karin Margretha hevði lokið studentsprógv í 1951 fór hon niður at lesa til korrespondent í enskum, týskum og fronskum. Afturkomin úr Keyptmannahavn starvaðist hon í Tryggingarsambandinum sum skrivari frá 1957-62, hon hevði seinni um hendi skrivara starv í Idnaðarfelagnum, eitt skifti tók hon upp á seg sjálvsstøðugt virki sum korrespondentur; hesi seinnu mongu árin hevur hon verið skrivari í Meginfelag teirra Brekaðu, MBF.

Her hevur Karin Margretha gjørt eitt framúrskarandi arbeiði. Hennara fevnandi umorgan gjørdi, at har hon var, hevði hon ein stóran skara úttan um seg, sum

á mangan hátt tørvaði hennara kærleika. Hon vildi hjálpa, stuðla og ugga.

Í 1958 giftust Karin Margretha og Jørgim, sum var ættaður úr Miðvági. Fimm eru børnini í hjúnarlagnum: men Jørgim gjørdist illa sjúkur í mong ár og í 1982 doyði hann. Hóast hon nú var einsamall við barnaflokkinum, misti hon ongantíð á-ræði, hóast eisini sjúka herjaði teir báðar, Jon og Martin.

Vit, sum hava arbeitt saman við Karin Margrethu, hava nógv gott at minnst aftur á; hon hevði tað í sær, at skulu samrøða við fólk, og tað lá í henni at skulu gera sitt ítarsta og offta meira enn tað.

Hóast strævið liv við tungum sjúkuleikum í heiminum, hevði hon hjarta og kreffur at geva av sær, í tí arbeiði hon nú røkti í MBF-húsinum; hon var sálin í húsinum - eftir stendur tólmleikin.

Børnunum, Dagmar, Jon, Martin, Ellinti og Elisabeth siga vit okkara djúpu samkenslu, nú tit mistu so nógv - og eisini tær Osmundi.

Frið lýsa vit yvir minnið um Karin Margrethu.

J. Lindenskov

Sjónarmið

Dronningen kommer!

– en kommentar i anledningen af dronningens og det øvrige kongehus' nordatlantiske besøg i sommer – på dansk, det kunne jo være, at dronningen læser færøske aviser

I januar 1997 kunne dronning Margrethe den Anden af Danmark fejre 25 års jubilæum som regent over kongeriget Danmark, og dette blev markert på behørig vis. Danskerne elsker deres dronning, de har sjældent været mere royale end nu. I et par dage stod København på den anden ende, og gennem TV kunne vi andre så følge hver en kongelig mine og bevægelse.

Men dronningen er jo hele Rigets dronning, og derfor skulle de andre dele af riget også få lejlighed til at hylde regenten. Således kunne Færøerne og Grønland i sommerens løb forvente et kongeligt besøg.

Det var dog med stor undren, at jeg læste dronningens og den øvrige kongefamilies program vedrørende besøgene på Færøerne og i Grønland. Den 30. juli anløber dronningen, prins Henrik og kronprinsen med Dannebrog til Tórshavn, hvorefter de hastigt sejler videre til Grønland den 31. Der støder prins Joachim med prinsesse Alexandra til, og varer besøget i Grønland mere end en uge.

Nu var det jeg tænkte: hvorfra den besynderlige idé er opstået, at vi færinger skulle være interesseret i at se så meget som én kongelig person den 30. juli. At lægge et dronningebesøg dagen derpå vor nationalhelligdag er intet mindre end en hån mod os værter. At de excellencer så kun gider at belejlige os med et endags besøg giver endnu dårligere smag i munden i mende det grønlandske besøgs varighed; man fristes næsten til at blive fornærmel. Ja, og selve kronprinsen, vor kommende konge, har min-sandten indvilget i at være med; men har han trods alt ikke besøgt sine undersåters klippe-øer siden dengang i 70'erne, hvor han fiskede ud for Tjaldaviksholm. Og han bliver trods alt konge på Færøerne engang, ikke?

De senere år er Færøerne og Grønland blevet et større og større problem at håndtere for de christiansborgske politikere. Skandale

efter skandale fremviser med stor tydelighed, at folketingset ikke har haft det nemt ved at finde balancen mellem uddelegeret hjemmestyre og kolonistyre; både på Færøerne og i Grønland er tålmodighedstærkelken ved at være næt. Nu vel, vi får hvert år bloktilskud, sygehushjælp, uddannelsespladser plus mange andre godter. Disse rækker dog ikke ved det faktum, at utilfredsheden mod dansk indblanding er voksende i begge lande – måske mere på Færøerne end i Grønland; der bør trods alt en hel del flere danskere i Grønland end på Færøerne. Hvad har alt det her med dronningebesøg at gøre?

Dronningen er rigets ypperste repræsentant. Hun repræsenterer formelt hele riget Danmark. Men gør hun det reelt? For mit vedkommende som færinger – og for en stor del af min generation, som er den yngre – udstråler dronningen og hendes hus ikke nogen institutionel karisma, således som danskerne synes at opleve det. Hun er af historiens nødvendighed blevet regent over et par fra Amalienborg fjertliggende øsamfund, og har tiden forlængst gjort denne forbindelse passé, da den er fuldstændig indholdsløs.

Selvfølgelig, vi er da glade for, at dronningen hvert år husker at sende en nytårshilsen til os. Men er det alt; er det derfor, vi – i følge vor lagmand – skal være kongetro?

Faktum er, at dronningen i forholdet til de nordatlantiske øer de senere år har været folketingsets forlængede regningsplanke, hvor hun har været brugt til at stiline politiske storme. Sidst så vi det for et par år siden, hvor dronningen i hujen hast blev ekspederet til Færøerne på nogle fåsages besøg, hvis formål var så åbenlyst. Dengang var den politiske forbindelse mellem Færøerne og Danmark nærmest ikke eksisterende, og det færøske folks opinion var ikke just danskvenlig. Det var da også lige ved at udvikle sig til en farce, idet mange færinger glimrede med deres fravær fra arrange-

menterne.

Så længe Færøerne er en del af kongeriget, så skal de kongelige også være velkomne på besøg. Vi er et gæstfrit folkefærd, og kun smålighed ville diktere andet. Jeg ville også gerne – i al beskeden høflighed – have ønsket dronningen med følge velkommen til Færøerne til sommer, men jeg havde nu ønsket, at hun – eller hendes rådgivere, rigsombudsmanden f. ex. – havde valgt alle andre dage i året end just den 30. juli. Aller er klare over, at 28. og 29. juli er nationale festdage, og alle må også være velvidende om, hvad slige festdage har af eftervær for dagen derpå: samfundet fungerer ikke som normalt, det er mere eller mindre sat til rekreation; Tórshavn fremtoner som en slidt og beskidt by og aldeles ikke forberedt til royal festivitets. At dronningen så oveni købet ikke mere end vender på kajanten, det arr ikke

hverken hendes eller vores ulejlighed værd.

Min formodning er, at besøget for færinger vil virke ligegyldigt; det vil ikke tjene hverken kongehuset eller færingers holdning til rigssamhørigheden godt. Naivt betraget måtte dette trods alt være hensigten med sådant et besøg.

P.S. Jeg tør dårlig tænke den tanke om hele den fordomsfulde danske medieverdens tilstedeværelse ved ålavsøka, der selvkært vil opsnappe gode historier om færinger i karnevalsdragt og juletræslignende dansk midt om natten. For ikke at nævne alt det brændevin, som ublandet svelges uden den mindste grimasse. – Hog hvad med os selv? Vil vi efter flere dages fest overhoved være ret indbydende at besøge? Uha...

Jóan Petur Hansen, Niels Bohrs allé 23,

sosíalúrín

– meira enn tíðindi